

Своє символічне значення мають також інші партонімічні номінації художнього хлібопечення: *зубчасті качалочки, пампук, квіти-вертути, гребінчики, барильця, пасочка-барвінок, шишка-квітка, поплітка-коса, обруч, лапа, завитки* тощо.

Нерозривний символічний зв'язок між харчовими партонімами та квантитативами увиразнюється й у семантиці холонімічних номінацій *зажинковий, обжинковий* хліби (короваї), *богач*. Під час створення цих артефактів посередині викладається пишна *квітка-шишка*, до якої від країв ідуть *чотири пасочки-колосочки*. Поміж них поставлено *чотири вертути*, а навкруги обжинковий коровай опоясаний *колосочками-зубцями*. *Богач* має форму паляниці, на яку наліплюються *чотири* завитки. Поміж такими завитками є *чотири* колоски. Завитки й колоски утворюють *восьмикутну зорю*, яка є основним образотворчим символом у декоративних розписах, вишиванні, на писанках, килимах. Обжинковий хліб подібний до богача. На хлібині ті самі елементи: *чотири* завитки й стільки ж колосків, але посередині наліплено пишну шишку в *три* кола на *дванадцять* зубців, *сім* і *чотири*. Кількість зубців тут також закономірна. Це можуть бути *дванадцять* місяців річних, *сім* хліборобських та *чотири* на позначення сторін світу, у якому хліб підтримуватиме людське життя.

Отже, партонімічні номінації, маючи власний символічний зміст, у складі холонімічних назв створюють цілий символічний комплекс, який, однак, можуть «прочитати» лише носії або знавці певних мови та культури.

В.В. Спіцин, канд. пед. наук, доц. (ХДУХТ, Харків)

ЗДОРОВ'ЯЗБЕРІГАЛЬНІ ОСВІТНІ ТЕХНОЛОГІЇ РОЗВИТКУ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ СТУДЕНТІВ

Здоров'язберігальні освітні технології необхідно розглядати як якісні характеристики будь-яких педагогічних технологій, як сукупність принципів, методів, прийомів педагогічної роботи, що доповнюють традиційні педагогічні технології навчання та виховання студентів ознаками здоров'язбереження особистості.

Зауважимо, що здоров'язберігальні освітні технології поділяються на три групи: організаційно-педагогічні (визначають структуру навчального процесу, що сприяють запобіганню станів перевтомлення, гіподинамії тощо); психолого-педагогічні (пов'язані з безпосередньою роботою викладача); навчально-виховні (це програми

з формування культури здоров'я, навчання навичкам здорового способу життя, профілактики шкідливих звичок та захворювань).

Узагальнення науково-педагогічних матеріалів дозволило виділити складові здоров'язберігальної діяльності закладів вищої освіти України, що поєднує такі форми й види роботи:

- корекцію порушень соматичного здоров'я з використанням комплексу оздоровчих та медичних заходів без відриву від навчального процесу;

- різноманітні форми організації навчально-виховного процесу з урахуванням їх психологічного та фізіологічного впливу на студентів;

- контроль за виконанням санітарно-гігієнічних норм організації навчально-виховного процесу;

- нормування навчального навантаження та профілактику перевтоми студентів;

- медико-психолого-педагогічний моніторинг стану здоров'я, фізичного і психічного розвитку студентів;

- розробку та реалізацію навчальних програм із формування у студентів навичок ведення здорового способу життя та профілактики шкідливих звичок;

- діяльність служби психологічної допомоги викладачам та студентам у подоланні стресів, стану тривоги;

- сприяння гуманному ставленню до кожного студента;

- формування доброзичливих взаємовідносин у колективі працівників;

- заходи, що сприяють збереженню та зміцненню здоров'я викладачів та студентів, створення умов для їх гармонійного розвитку.

Проведене дослідження показало, що проблема формування здорового способу життя студентської молоді визначається наявністю низки суперечностей між:

- соціально значущим завданням формування здорового способу життя молоді й відсутністю цілеспрямованої науково організованої системи, що забезпечує реалізацію цього процесу;

- декларованими завданнями щодо формування здорового способу життя молоді й недостатньою інформованістю її щодо нормативної й правової бази, яка координує дію правоохоронних, лікувально-профілактичних та освітніх структур;

- існуючими потребами в самореалізації молоді у різних видах діяльності, які сприяють формуванню установок здорового способу життя, і реальними засадами виховання, що характеризуються обмеженим набором форм засобів і методів самореалізації та організації дозвілля молоді;

- необхідністю застосування інноваційних педагогічних технологій, орієнтованих на формування установок здорового

способу життя, і відсутністю їх наукового обґрунтування в практиці виховної роботи із студентською молоддю.

При цьому на сьогодні має місце низький рівень профілактичної роботи у формуванні здорового способу життя студентів, а саме:

- відсутня стійка мотивація до здорового способу життя;
- переважна частина молоді страждає серйозними порушеннями в здоров'ї й фізичному розвитку;
- недостатньою мірою здійснюється системний контроль за станом фізичного і психічного розвитку і здоров'я студентської молоді, організацією і змістом освітнього процесу з погляду впливу на їх здоров'я;
- не існує комплексної цілеспрямованої системи валеологічної підготовки, що могло б в значній мірі вирішити проблему організації здорового способу життя;
- має місце низький рівень поінформованості молоді щодо причин і наслідків ВІЛ/СНІДу, наркоманії та алкоголізму.

Виховання здорового способу життя учнівської молоді із застосуванням здоров'язберігальних освітніх технологій передбачає формування особистісної відповідальності за власне здоров'я. Суттєве значення у цьому має визначення відповідних форм профілактичної роботи, проектування профілактичних програм, які передбачають організацію оздоровчого виховання на засадах індивідуального підходу та упередження шкідливих залежностей та формування здорового способу життя сучасної молоді.

І.В. Удовенко, канд. філол. наук, доц. (*ХДУХТ, Харків*)

Л.А. Подворна, ст. викл. (*ХДУХТ, Харків*)

ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ ЯК ЗАСОБУ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ ПІД ЧАС ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ МАРКЕТОЛОГІВ

Предмет «Іноземна мова» займає особливе місце в загальнокультурній підготовці молоді до життя та діяльності в суспільстві. Це єдиний навчальний предмет, який включено в плани всіх підсистем освіти. Саме цей предмет, орієнтований головним чином не на здобуття знань, а на формування діяльнісних умінь, має величезний потенціал можливостей для всебічного розвитку особистості.

Володіння навичками міжкультурної комунікації – це той стрижень, навколо якого формується професійна компетентність